

alt Muligt og Umuligt, og der findes det nævnte Sted i Betænkningen (Lillæg B., Sp. 523) en smuk, broget Samling af Læ, der voger i en umaadelig Grad under hans Haand, han stamper Millioner af Kroner op af Jorden, og det skulde ikke undre mig, om de, naar vi om nogen Tid høre det ærede Medlem tale derom, saa ville stige til 10, 12, 14, 16, ja 20 Millioner. Ja, jeg tvivler ikke om, at det vil ske, men jeg skal erindre om, at der var en Tid, da det ærede Medlem selv arbejdede paa Hærløven, og da kom der store Læ frem fra anden Side, og hvad sagde det ærede Medlem da om dem? Dem skal man ikke bryde sig om, sagde han, dem er der ikke noget fornuftigt Menneſte, der tror paa! Nu skulle vi imidlertid se, om det ikke bliver saaledes, at det bliver det ærede Medlem, der kommer til at gjøre Propaganda for de store Læ. Men disse store Læ betyde virkelig ikke Noget med Hensyn til den foreliggende Sag; hvis disse store Læ, disse mange Millioner, skulle paavise den Stigning i de militære Udgifter, der er foranlediget ved den nye Hærlø, ere disse Læ meget, meget, meget for store; thi de fleste Udgifter, det vide vi Allesammen, vilde vi saamænd ogsaa have havt, hvis den gamle Hærlø havde bestaaet. Forstjellen mellem Udgifterne efter den nye Hærlø og den gamle Hærlø er et Par Hundrede Tusind Kroner, det kommer ikke an paa, om det er 200,000, 220,000 eller 240,000, ja selv om det skulde være 300,000, fordi vi Allesammen vide, at man er gaaet til den forrige Bevilling til Erstatning, fordi der ved den nye Hærlø vandtes en saa betydelig Lettelse i Befolkningens personlige Byrder. Disse store Læ kunne heller ikke bruges — jeg tvivler ikke om, at de nok vil blive brugte paa denne Maade, men de kunne ikke bruges til Sammenligning med andre Staters Udgifter, for deraf at uddrage et Resultat om, hvilke store Summer vi offrer paa vort Forvarsvesen; thi til det Brug ere de paagældende Summer igjen altfor smaa, idet der ogsaa maa tages Hensyn til de personlige Byrder, og maa tages Hensyn til, at det; vi offrer af Tjenestefølgere, i det Hele taget er saa ganske overordentlig ringe i Sammenligning med det, der offres i de fleste andre Stater, saaledes at vi, naar vi ville gjøre Beregningen rigtig op, komme til at staa iblandt dem, der offrer Mindst. Nei, alle disse store Læ kunne saamænd ikke bruges, og jeg tror, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ogsaa nok selv har en lille Smule Følelse deraf, jeg tror i Grunden, at det i det Hele taget er noget ganske Andet, der ligger bagved hele denne Udtalelse. Det, der ligger bagved den, er den overordentlige Trang, som det ærede Medlem har til at give sine vulkaniske Følelser Luft; det ser man saa tydelig, naar man ser paa selve Tønen, som er gaaet igjennem samtlige hans Foredrag i denne Sag, saavel som Tønen i selve hans Be-

tænkning. Man kan ikke tale om Noget, der ligner Krigsministerium og den Slags Ting, uden at der saa strax skal smutte Udtryk ind som: „De høje Ledere af Hærpølitiken“, det, at der er vedtaget en Hærlø, kaldes: „Den ifjor udførte Bedrift“, og selve Tønen, som blev vedtagen af begge Ting, af hele Lovgivningsmagten, ja, den faar ikke anden Karakter end Karakteren af at være et „Løvsord“. Det er der, Hæstefoden kommer frem. Lybſten siger: „Man merkt die Absicht und wird verlimmt“ — det passer nu ikke her; man merker nok Hensigten, men man bliver ſlet ikke forstemt, nei, man ler, man ler en lille Smule af det ærede Medlem og de Bemærkninger, han fremkommer med. Jeg maa maasse bruge et Billede, for at betegne min Opfattelse af denne Sag. Der var i mine unge Dage en Mand, der var kjendt af Mange, navnlig her i Kjøbenhavn. Den Mand hed Reiersen, og hans Bestilling var at være Censur, hans Bestilling som saadan var den, at, naar der var et eller andet Blad, som var blevet dømt til at være underkastet Censur, skulde han paatrykke det sit Stempel, og det sit ikke Lov til at gaa ud, ſpændt der først stod paa det: „Maa trykkes. Reiersen“. Det, som nu egentlig i det ærede Medlems Dine er Feilen ved Hærløven, er, at det ærede Medlem ikke selv har været „Reiersen“ med Hensyn til denne Lov: at han ikke har faaet Lov til at trykke sit Stempel paa dem; thi det ærede Medlem har en stor Tilbøjelighed til at dele Tønen i to Slags. Ja, jeg vil gjerne tro, at det ærede Medlem vilde sætte mest Pris paa, at han kunde paraferere Tønen, men naar det ikke kan ske, saa holder han meget af, at alle Tøne skulle fremtræde for den omgivende Verden paa en saadan Maade, at, naar der staa en Ministerparaferat tilhøre af Tønen, saa skulle Folk i Hjørnet tilvenstre kunne læse: Veile Amts 2den Valgkreds fecit. Naar dette er Tilfældet, at Folk faae denne Opfattelse, saa kalder det ærede Medlem Tønen god. Men naar det ærede Medlem ikke har faaet Leilighed dertil, saa bryder han sig ikke om den, om saa forresten alle Folkethingeis øvrige Medlemmer have stemt for den; om Folkething og Landsting have stemt for den, saa er Tønen ikke en Lov, nei, saa er Tønen kun et „Løvsord“, og saa siger det ærede Medlem, at Tønen er uforstaaelig, fordi han ikke vil forstaa den. Det er Sagen, der ligger bagved. Det er det ærede Medlems fixe Ide, at Intet i Virkeligheden duer, uden at han har sat sit: „Maa trykkes“ paa den, og det er det, som gaar igjen saa mange Gange her, og som ganske vist vil bidrage til en hel Del af Bredden i vore Forhandlinger. Det er imidlertid heldigt, at denne det ærede Medlems fixe Ide dog i enkelte Retninger virkelig kan føre til noget Godt, og jeg kan ikke undlade med Hensyn til den foreliggende Sag at paavise, at denne det ærede Medlems fixe Ide virkelig har